

nedskrevne Sum er et Tab paa Aarets Drift. Rent absolut taget er det sandt nok, at det er ikke i Aaret 1923—24, der er lidt et Tab paa 40 Mill. Kr.; det er i Virkeligheden lidt før; og det burde derfor ogsaa være afskrevet før, men det er rigtigt, at der er lidt et Tab i den Periode, som er afsluttet med det Regnskab, som her foreligger.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kritiserede først Formalia og derefter Realia, og jeg skal følge ham med Hensyn til denne Rækkefølge. Det ærede Medlem sagde, at Finansministeren her gjorde noget, som var imod al Tradition og Skik her i Rigsdagen, idet han paa Regnskabet foretog en Handling, som ingen Hjemmel havde i Finansloven. Men jeg maa tillade mig at gøre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard opmærksom paa en Ting, som jeg i Tide har gjort ham opmærksom paa, nemlig at den Finanslov, som ligger til Grund for Statsregnskabet, ikke giver Finansministeren nogen Hjemmel til at beholde disse 40 Mill. Kr. i Kassebeholdningen, tværtimod. Jeg har aldrig forstaaet, hvorledes det er gaaet til, at den ikke har denne Hjemmel, ikke mindst fordi jeg i Tide har gjort den daværende Finansminister opmærksom derpaa. Den Anmærkning, i Henhold til hvilken Kassebeholdningens Udseende afgøres, lyder paa indværende Finanslov saaledes: Staten skal have sin Kassebeholdning anbragt i konstante Midler i amortisable danske Statsobligationer, i sikre udenlandske Statsobligationer eller Statsveksler, i Kontokurant med eller som Indlaan hos sikre indenlandske eller udenlandske Banker — Punktum, deri skal den være. Saa tilføjes det, at „Midler, som er anbragt paa anden Maade“ — altsaa som fra tidligere Tid har været i Kassebeholdningen, som paa det Tidspunkt, da denne Finanslov er vedtaget, findes i Kassebeholdningen — „overføres, saafremt Bortsalg af de paagældende Værdier ikke kan ske paa antagelige Vilkaar, til „Statsaktiverne“ — altsaa ud af Kassebeholdningen og ind i noget, som optræder paa vor Formuestatus. Der findes en Undtagelse paa nærværende Finanslov, den gælder 9 Mill. Kr. i Telefonaktier, men andre Undtagelser er der ikke. Det ejendommelige Forhold er derfor, at der i den foregaaende Finanslov har været givet Hjemmel for at undtage ogsaa de 40 Mill. Kr. Landmandsbankaktier, og i Finansloven for 1924—25 findes den samme Hjemmel, men i Finansloven for 1923—24 findes den ikke, den fandtes ikke, da Finansloven blev forelagt, og da den daværende Finansminister ikke foreslog en Ændring af dette i Tillægs-

bevillingsloven i Overensstemmelse med den foregaaende og altsaa ogsaa med den senere Finanslov, gjorde jeg opmærksom paa, at den manglede. Ministeren tog det til Efterretning, men der blev ikke foretaget nogen Ændring. Jeg kan ikke opfatte dette anderledes end, at den daværende Minister paa et vist Tidspunkt er kørt træt. Nu, man kører træt i Statens Styrelse, og i Virkeligheden kan en Opposition ofte ikke gøre et Menneske noget bedre end at fritage ham for mere at være i Styrelsen, og der er ikke Tvivl om — det kan enhver se paa den forhenværende Finansminister —, at han har haft uhyre godt af den Rekreation, han fik, en Rekreation, som meget passende var lagt mellem to Valg, der begge afgjorde hans politiske Skæbne foreløbig. Men Forholdet er altsaa ganske simpelt det, at denne Finanslov paabyder Finansministeren at skille sig af med de 40 Mill. Kr. enten ved at sælge dem eller, hvis det ikke kan ske paa antagelige Vilkaar — og jeg antager ikke, at der findes nogen Køber af de 40 Mill. Kr. Aktier paa antagelige Vilkaar —, ved at overflytte dem til Statsaktiverne. Denne Vej anbefalede vi i Fjor. Den daværende Finansminister gjorde rigtigt opmærksom paa, at vort Forslag gik ud paa at føre dem over til Statsaktiverne, og det var et af Finansministerens Fejlgreb, at han ikke tog imod det Tilbud, som heri laa, til at foretage den Handling, som havde været regnskabsmæssig fuldt korrekt. Naar de to Partier, Venstre og Konservative, gik imod det, var det ikke af saglige, regnskabsmæssige Grunde, men af en rent politisk Grund: man vilde ikke indrømme, at der her var foregaaet noget, som efterhaanden nødvendiggjorde det, som vi foreslog. Derfor gik man imod. Følgen er det, som nu sker, at den højtærede Finansminister har maattet foretage denne Afskrivning. Hvis det var sket paa den Maade, som vi foreslog, vilde Afskrivningen være foregaaet udenfor Bevillingsregnskabet. Af Statsregnskabet kan man jo se, at der foregaar en Række Afskrivninger udenfor Bevillingsregnskabet, og en saadan Afskrivning vilde altsaa have fundet Sted, hvis den højtærede Finansminister havde flyttet Beløbet over til Statsaktiverne. Det forekommer mig imidlertid at være meget vel begrundet, at han har handlet paa den Maade, han har gjort. Der er ingen som helst Grund for ham til at slæbe denne Byrde over i en Fremtid, han selv skal bygge sig op; denne Byrde tilhører hans Forgænger, der er ikke mere at sige derom.

Den tidligere Finansminister, det ærede